

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

ze skargi uczestnika postępowania Z. Ł.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 11 stycznia 2011 r.,
w sprawie z wniosku M. K.
przy uczestnictwie Z. J. i in.
o dział spadku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 czerwca 2012 r.,
zażalenia uczestnika postępowania Z. Ł.
na postanowienie Sądu Okręgowego w S.
z dnia 8 września 2011 r.,

**oddala zażalenie; przyznaje z kasy Sądu Okręgowego
w S. na rzecz adw. M. U. kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu
powiększoną o stawkę VAT.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 września 2011 r. Sąd Okręgowy w S. odrzucił wniesioną przez Z. Ł. skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w S. Sąd uznał, skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Stwierdzono, że przyczyna, która spowodowała nieobecność skarżącego na rozprawie apelacyjnej nie była wynikiem naruszenia przepisów prawa przez Sąd Okręgowy. Wskazano, że Sąd dwukrotnie wysyłał na adres zamieszkania skarżącego zawiadomienie o terminie rozprawy, które nie zostały odebrane. Przesyłka kierowana do skarżącego, informująca go o terminie rozprawy apelacyjnej, uznana została za skutecznie doręczoną.

W zażaleniu skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na etapie badania dopuszczalności skargi sąd ocenia, czy skarga jest oparta na ustawowej podstawie. Sąd musi mieć możliwość porównania podstawy przytoczonej w skardze z wzorcem ustawowym i ustalenia, czy podane przez skarżącego twierdzenia podpadają pod którąkolwiek z podstaw wskazanych w ustawie. Ocena ta nie może odnosić się do ustalenia, czy twierdzenia skarżącego są prawdziwe i czy uzasadniają wznowienie postępowania.

Skarżący jako podstawę wznowienia wskazał art. 401 pkt 2 k.p.c. podnosząc, że został pozbawiony możliwości działania. Wskazywał, że w okresie od dnia 15 listopada 2010 r. do 6 marca 2011 r. przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim. Wprawdzie na wszystkich zwolnieniach istnieje adnotacja „chory może chodzić”, lecz nie świadczy to, zdaniem skarżącego, że z uwagi na stan zdrowia był on zdolny do stawiennictwa na rozprawie sądowej. W ocenie skarżącego, mając na względzie samotne zamieszkiwanie, nie mógł on, po opuszczeniu szpitala, wstawać z łóżka i wychodzić z domu w celu odebrania od listonosza przesyłki pocztowej z korespondencją sądową.

Pozbawienie strony możliwości działania, o którym stanowi art. 401 pkt 2 k.p.c. polega na tym, że z powodu wadliwości proceduralnych sądu, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego,

strona nie mogła brać udziału w całym postępowaniu lub istotnej jego części (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, niepubl.). Nie ma podstaw do uznania, by działanie Sądu w niniejszej sprawie naruszało przepisy postępowania. Sąd podjął wszelkie możliwe na tym etapie czynności służące prawidłowemu zawiadomieniu strony i umożliwieniu jej uczestnictwa w rozprawie apelacyjnej. Przesyłka kierowana na adres skarżącego, mimo dwukrotnego awizowania, nie została podjęta w terminie. Ponadto kolejna przesyłka adresowana w sposób prawidłowy, wróciła do nadawcy jako nie podjęta w terminie i złożona w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.

Zarzuty wskazujące na niemożność odebrania adresowanej do niego korespondencji są bezzasadne, skoro z treści zaświadczeń lekarskich wynika, że zarówno w dacie doręczenia zawiadomienia, jak i w terminie rozprawy apelacyjnej mógł on chodzić. Sąd Okręgowy trafnie przyjął zatem, że skarżący w istocie nie wskazał okoliczności, które świadczyłyby o istnieniu podstawy wznowienia, określonej w art. 401 pkt 2 k.p.c.

Z przedstawionych względów należało zatem oddalić zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

Postanowienie o kosztach uzasadnia § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.).